

SJEĆANJE NA JOSIPA JOVIĆA – JUNAKA DOMOVINSKOGa RATA

Prvi hrvatski branitelj koji je život položio na Oltar Domovine

Među mnogima koji su dali svoje živote za slobodnu, samostalnu i neovisnu hrvatsku državu, bio je i Josip Jović, sin pokojnih Marije i Filipa, iz Aržana, mjesta za kojeg je malo tko čuo prije Josipove smrti. Poginuo je na Uskrs 31. ožujka 1991. u sukobu sa srpskim četnicima, pobunjenicima ili najbolje reći – teroristima. Oni koji su ga bolje poznavali kažu da je od prvog dana vjerovao u pravednu i oslobodilačku borbu, a samim time i u pobjedu. Ali, sudbina je htjela da njegovo ime bude zapisano zlatnim slovima, ime ratnika, hrvatskog redarstvenika koji je na Plitvičkim jezerima, u vojno-redarstvenoj akciji, prvi položio život na Oltar Domovine. Ima li nešto svjetlije i vrednije od tog čina davanja cijeloga sebe za bolji i sretniji život sadašnjih i budućih naraštaja Jedan je od Junaka hrvatskog Domovinskoga rata čiji je život ugrađen u slobodu i neovisnost, u sve ono što smo ostvarili na čelu s prvim hrvatskim predsjednikom i vojskovođom dr. Franjom Tuđmanom.

A tko je zapravo bio Josip Jović, na čijem grobu u Aržanu kod Imotskog stoji mramorna ploča s jednostavnim natpisom: „Plitvice, Uskrs 1991. Prvi branitelj pao za slobodu Hrvatske“? Nitko drugi nego tek jedan od nas, mladić koji je tek počeo živjeti. Iza njega nije ostao neki burni životopis, već veliko srce, srce za Domovinu! Bio je i ostao duboko privržen i nošen idealima slobode, bio je odan svojoj Domovini, svom narodu i njegovim težnjama i stremljenjima. Svjesno je uzeo oružje kad je trebalo, u nadi i vjeri da će time spasiti i slabe i nejake, otetu imovinu, ali i prava i dostojanstvo svakog hrvatskog čovjeka. Nakon tog „krvavog Uskrsa“, odnosno nakon njegove prerane smrti, na bojištima diljem Hrvatske u borbi protiv Srba, Crnogoraca, JNA i domaćih izdajica još su mnogi, poput njega, izgarali i umirali, često i kao bezimenni junaci. Davali su svoje živote dostojanstveno i gordo, nesebično se žrtvujući, ne bježeći od opasnosti i metaka. Sve to i štošta drugo učinilo ih je dostojnim i istinskim sinovima Lijepe Naše.

Jović je bio svjestan da narod bez države ne znači ništa, da je dužnost svakog Hrvata da uvijek i svagdje najodlučnije brani Državu Hrvatsku, jer braneći nju, brani svoj dom, svoj narod, svoje ognjište, svoju djecu, brani i svoju budućnost. Stoga će imena poput Josipa Jovića uvijek krasiti najljepše stranice hrvatske povijesti. Njima ćemo se diviti, njih ćemo se sjećati kao svojih najdražih.

Jović, prva hrvatska žrtva, nije ništa drugo nego već sada jedna velika i istinska legenda nastala na početku Domovinskoga rata, u borbi, daleko od svoje rodne kuće.

Da nije bilo tih i takvih junaka koji su pali nepobijeđeni, dostojanstveno i hrabro, sigurno ne bi bilo ni hrvatske države.

Vjerujemo stoga da Josipu, ali i svima koji su dali život ili krv za Domovinu, nije dovoljno reći tek jedno obično – hvala!

Na obiteljskoj kući u Aržanu, zahvaljujući mojoj inicijativi, Josipu je podignuta spomen ploča (2007.), a o njegovu životu i radu objavio sam i knjigu „Josip Jović – Junak hrvatskog Domovinskog rata“ (2012.), nažalost u relativno maloj nakladi, a u nemogućnosti da tiskamo drugo izdanje. Također smo mu u Osnovnoj školi posthumno dodjeli priznanje – Junak Domovinskog rata (2011.).

Da se ne zaboravi!

Mladen Pavković,
predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.)